

Prædiken søndag d. 27. august 2017.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Matt 16,13-20 - Hvem er det nu du er?

Kender du det, at man møder et menneske på en café. Man hilser pænt, for man ved, at man kender ham. Om så man fik en million kroner i hånden for at huske navnet, så kan man bare ikke komme i tanke om, hvem det rare menneske egentlig er, eller hvad han hedder.

Men man ved, at man kender ham!

Sådan en oplevelse havde jeg for en del år siden på en café i Aarhus. Den rare unge mand hilste venligt på mig. Det var så kronprinsen! Jeg syntes nok, at jeg kendte ham!

Jeg tror mange mennesker har en fornemmelse af Gud, der er lidt som at møde det menneske, som forekommer en at være en, man kender. Men man kan ikke lige helt huske sammenhængen eller navnet, for den sags skyld. Men der er noget bekendt.

Når man møder et menneske, som man ikke lige kan genkende, skyldes det ganske ofte, at man møder dem i en helt anden kontekst, et helt andet sted, den der, hvor man sidst mødte dem.

Jeg tror mange forventer, at der hvor Gud findes, er i kirken, og den måde vi holder gudstjenester på, gør ikke nødvendigvis, at man har oplevelsen af, at nu har man mødt Gud i kirken.

2 af 5

Selvfølgelig kommer vi men en forventning om, at Gud er her. Og det vil jeg gerne slå fast at han er. Gud er her! Det kan godt være at vores tro er lille, usikker eller fremmed for os. Men Gud er her - også her!

Men der er trods alt to nye forældre, som er kommet med deres lille pige i dag. To forældre, som kommer her og beder os - og det er os alle sammen - om at være sammen med dem om, at bede til Gud for Ane og for hendes liv.

De har ovenikøbet bedt deres venner og familie møde op, så I kan være med til det.

Det gør de, fordi dette er vigtigt for dem.

De vil selvfølgelig gerne se Jer alle sammen til en lille hyggelig fest, men de vil også gerne have jeres hjælp og Guds hjælp, så de kan være bedst mulige forældre for det barn, som de har fået ansvaret for.

Når et forældrepar bærer et barn ind i kirken sker det på en forventning om, Gud vil høre vores bøn og være tilstede i dåben.

Når vi i dag beder med, og glæder os sammen med Line og Rune, så er det et stort udtryk for tro.

Det er et udtryk for tro, hvor der måske ikke er så mange ord, men et udtryk for tro, det er det.

Her i kirken der det en forventning, at Gud velsigner, Ane i dag. At han lover, at være med hende alle dage i al evighed.

3 af 5

Vi forventer også, at Gud ikke kun velsigner her i kirken, men at han i høj grad gør det i den helt almindelige kedelige hverdag, når den kommer.

Gud er nemlig ikke begrænset til kirken. Gud er ikke engang begrænset til livet.

Så selvfølgelig kan man møde Gud på steder, hvor man aldrig havde forventet, at det ville ske.

Det er også derfor, at vi nogen gange kan ende med, at blive ganske overraskede over, at vi har oplevet at Gud var nær. Der er et eller andet, som er helt ok, men vi kan ikke lige sætte ord på det.

Vi har oplevelsen af, at selvom livet måske er møgsvært, så har vi den der underfundige fornemmelse, at det skal nok gå. Den her oplevelse af, at vi ikke er alene.

En følelse af at være elsket og holdt af. Det kommer midt i arbejdsdagen. I Søstrene Grenes snørklede gange.

Gud kan vise sig i den samtale vi har med et andet menneske. En af de samtale, hvor ordene virkelig har vægt, og vi oplever forståelse og at vi forstår. Ikke at vi nødvendigvis er enige, men vi ved, hvordan verden ser ud med et andet menneskes øjne.

Hvis jeg spurgte ud i kirken i dag. Hvornår har du sidst tænkt, at Gud må være nær.

Jeg ved godt at det er mærkeligt spørgsmål at få. Det er måske en smule udansk, fordi vi ikke er vant til at dele vore inderste tanker om tro med hinanden.

Det er faktisk meget lettere for os at tale med hinanden om sex...

Vi må hellere komme tilbage til Gud. Hvornår har du sidst tænkt: "Gud er nær?"

Jeg tror, vi vil høre en del forskellige svar, og vi vil blive nødt til at konkludere noget i retning af: OK, Gud møder mennesker på alle mulige og mulige steder og tidspunkter.

Det er der ikke noget nyt i. Jesus går sammen med de tolv disciple, og han kan ikke dy sig for at spørge dem om, hvem folk tror han er.

Det er der alle mulige bud på. Alle buddene går på bibelske personligheder, som disciplene og alle har hørt om. Men det er Peter, som slår hovedet på sømmet. For han ved hvad han har set og hvad han har hørt.

Han er ikke et sekund i tvivl: "Du er Kristus, den levende Guds søn."¹

Peter har fattet at Jesus er ham, som Gud har sendt til verden for at give verden endnu en chance for at forstå bredden og dybden af hans kærlighed til os.

Læg mærke til at dette ikke handler om forstand. Jesus siger til Peter: "»Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene."²

¹ Matt 16,16

² Matt 16,17

5 af 5

Med andre ord. Det har du ikke selv fundet på Peter. Det er Gud, der har vist dig det.

Sådan er det med tro. Det er noget Gud viser os, og det kan ske hvor som helst i livet.

Mit håb for dig og for Ane er, at når det sker, så kan du genkende det.

Gud er ikke fremmed for os. Evnen til at genkende Gud ligger dybt i os. Det er måske det der gør, at vi fornemmer noget, uden rigtigt at kunne sætte ord på det.

Faktisk er det ligesom at møde det der menneske, som man godt ved at man kender, men man kan bare ikke lige

.....

Amen.

Salme: Du som åbner bøgerhækkens blade.